

Dr. Lex Bos: SEMMI KÖZÖM HOZZÁ?

A közösségi médiában megjelenő véleményekre már a járvány előtti időszakban is az volt a jellemző, hogy a hozzászólók előszeretettel bírálták, kritizálták, sőt, rosszabb esetekben szidták a másik embert, a másik közösséget és úgy általában minden - tőlük függetlennek tekintett - dolgot a világban. Ezt a jelenséget a járvány csak tovább erősítette. Mára a másik embert és annak véleményét lenéző és kritizáló, de a hozzászóló saját okoskodásait és előítéleteit az előtérbe helyező megnyilatkozások - még az antropozófus közösségekben is - egyre gyakoribbak lettek.

Rudolf Steiner azt javasolja, hogy jó lenne, ha megpróbálnánk minden embert olyannak elfogadni, amilyen ő maga, és abból amilyen a másik a legjobbat kihozni. „Amikor Steinernek ezt a gondolatát elolvastam, - mondja dr. Lex Bos a „*Nothing to do with me? The individual and Community*”, (Floris Books, 1983) című írásának előszavában - akkor tisztává vált számomra, hogy spontán módon pont az ellenkezőjét csinálom. Én magamat fogadom el olyannak, amilyen vagyok, és mindig a másikon próbálok meg dolgozni. Pedig tulajdonképpen semmi mást nem kellene csinálni, mint ezt megfordítani.” Ezt elősegítőként következzen itt dr. Lex Bos írásának szerkesztett változata.

Ha a világban zajló eseményekre rátekinthetünk, akkor nem csak arra van mód, hogy másokat hibáztassunk azért, ami a világban történik, hanem azt a kérdést is megfogalmazhatjuk, hogy „lehet, hogy a rajtam kívüli világban működő energiáknak egy bizonyos mértékig kapcsolatuk van a bennem működő energiákkal, és a bennem működő erőknek a külső szociális világban működő erőkkel”? Egy ilyen hozzáállás kapcsán felmerülhet az a gondolat is, hogy esetleg az ember egyéni tudatosodása elvezethet a szociális kérdésekkel kapcsolatos új felismerésekhez, vagy a szociális tudatosság fejlődése az ember belső megismerésének útja is lehet. Sok ember számára azonban ez a gondolat idegen, sőt kifejezetten ellenáll ennek a felismerésnek, hogy az ember önmaga a teremtője, formálója a valóságnak és azt két oldalról lehet megtapasztalni: egyszer kívülről a külső világ szociális valóságát, és ugyanazt belül a saját lelkünkben is.

Annak, hogy ez nem így történik az oka a materializmus és az ezen alapuló természettudományos gondolkodás, amely egyszerűen nem teszi lehetővé az ember számára azt, hogy a saját szellemi ÉN-jét felismerje. Ez a tudomány az embert magára hagyta, mert nem képes az emberi létezés alapvető kérdéseit és az emberi lét minőségével kapcsolatos kérdéseket megválaszolni. Így aztán nem is csoda, hogy az ember a tudomány által megnyitott úton halad és mindent elektromos, mechanikai, vegyi vagy éppen pszichológia problémaként észlel és tárgyal. Így az ember természetesen a közösségét is csak ezekkel az eszközökkel és gondolatokkal tudja felépíteni.

Szabad ezek után azon csodálkoznunk, hogy az az ember, aki ezekkel a tudományos eszközökkel és materialista gondolatokkal teremti meg maga körül a szociális valóságát, és így hozza létre a közösségét, ez az ember csak beteg és minden emberi minőséget nélkülöző közösségeket tud csak létrehozni? Nem, mert éppen ez a gondolkodás hozza létre a szakadékot az ember szellemi és fizikai része között, és ez okozza azt, hogy az ember a mindennapokban ezt a kettéhasítottságot, az egység állandó hiányát érzékeli.

Ki tervezi meg, hozza létre a világot olyannak, amilyen az körülöttünk? Ki tervezi meg a modern épületek, lakótelepek szürke blokkjait? Nem lehet, hogy én vagyok az, és az én természetem a részese ennek a szürke monotonitásának és beteg világnak? Lehet ha magamon változtatni tudok, és étellel és fantáziával próbálok meg megtölteni monoton életem, szabad időm és a világom, akkor esetleg fel tudnám szabadítani énemnek azt a részét, amelyik most a beteg és monoton hétköznapi és panelház blokkok fogságában sínylődik?

Az elmúlt években sajnos egyre többet hallunk a világban kínzásokról, és arról, hogy milyen kegyetlenül kínozzák és bántalmazzák egyes csoportok a fogságukba esett embereket, vagy élelmiszer termelésre hivatkozva milyen kegyetlen körülmények között tartják az állatokat. Ilyenkor felmerül bennünk az a kérdés, hogy hogyan lehetséges, hogy a XXI. században emberek így bánjanak egy másik emberrel, és a természettel? Amit pedig ilyenkor többnyire teszünk, az az, hogy vagy elfordulunk, és úgy teszünk, mintha nem vettük volna észre, vagy dühösen szidalmazzuk azt, aki kínozza a másik embert, az állatot vagy tönkre teszi a Földet. De sokat segíthet a dolgok megértésében ha feltesszük magunknak a kérdést, hogy mi is történik itt valójában?

A válaszokkal ezeket a jelenségeket sokféleképpen lehet jellemezni, vagy értékelni, de egy biztos, mert tényként áll előttünk, hogy egy ilyen esetben az egyik ember tárgyként használja a másik embert, az állatokat és a környezetét a saját hasznára. A megkínzott ember vagy állat csak egy eszköz, valamilyen cél elérése érdekében, és a cél az mindig valami szent dolog. Egy forradalom győzelme, egy háború megnyerése, a

terrorizmus vagy a gonosz legyőzése, esetleg egy gyógyszer legyártása, vagy élelmiszer termelése, ezek szent célok, amiket még a végtelenségig lehetne sorolni, melyek fényében ma mindent meg szabad tenni a másik emberrel, az állatokkal és a környezetünkkel.

Ha felismerem ebben a jelenségben a másik ember, a környezetünk és a világ eszközként való használatának minőségét, akkor célszerű rápillantani a saját életemre is. Vannak-e a saját életemben is, ha sokkal kevésbé jelentős, de hasonló minőséget hordozó események, pillanatok? És ha őszinte akarok lenni magamhoz, akkor be kell vallanom, hogy igen, vannak. Mert előfordul, hogy egy pénztárban a pénztárosnőt az áruház részének tekintem és egy pillanatra sem nézek a szemébe, és úgy adom oda a pénzt, mintha egy gépnek fizetnék. Nem veszem tudomásul, hogy ő is egy embertársam, és egy perc múlva már a leghalványabb fogalmam sincs arról, hogy hogyan nézett ki és milyen színű volt a szeme. Leegyszerűsítve, egy gépnek, a pénztárgép részének tekintetem őt. Általában nem érzem bűnösnek magam e miatt, mert siettem, éppen a gyerekért kellett rohanni az óvodába, és egyébként is az aprót otthagytam neki. De csak nem gondolja azt valaki, hogy minden pénztárosnak, eladónak, benzinkutasnak vagy postásnak folyton a szemébe kellene nézni és este mindenki szeme színére emlékezni kell!

Pedig ha jobban belegondolunk, akkor azt tapasztaljuk, hogy ma emberek tízmilliói kezelik egymást, az állat és növényvilágot, ill. az egész Földet úgy, mint egy eszközt, egy gépet, és éppen a fenti vagy hasonló mentségek hangoztatásával mentik fel magukat a felelősség alól. Ezzel aztán naponta és minden pillanatban emberek milliói használják fel a másik embert és a Föld egész élővilágát a saját céljaik elérése érdekében, sokszor bevallottan kétes eszközök alkalmazásával, de minden lelkiismeret-furdalás nélkül. Sokan ezt természetesnek is veszik, és minden kétség nélkül csavarnak egyet a másikat szorító csavaron. Ezzel egy piramist építettünk fel, egy piramist, aminek építőanyaga az immoralitás. A piramis alján a gyenge és védtelen lények sokasága áll, míg legfelül a kevés és hatalommal bíró ember található. Ha így nézzük a dolgokat a világban, akkor viszont megtalálhatjuk magunkban is a kínzót.

És ha ő megvan, akkor már csak fel kell tenni a kérdést: **ha felfedezzük magunkban is azt a minőséget, ami a világban kinn, mint probléma jelenik meg, akkor miért nem tartjuk lehetségesnek, hogy mi saját magunk megváltoztatásával hozzájárulhatunk a világban a probléma megszüntetéséhez?**

De mit is jelent ez? Van ennek jelentősége a körülöttem lévő világ számára? Csak az számít, ami a világban történik, és az, hogy bennünk milyen érzések és érzelmek vannak, az nem? Valóban azt hisszük, hogy a milliónyi emberben élő apró kis szenzációra éhes sárkány, amely áldozata után üvölt, az nem befolyásol semmit körülöttünk? Ha emberek tömege néz félve körül, minden sarkon terroristát sejtve, akkor valóban hihetjük azt, hogy ez nem hat a világra és nem hozza létre a várt eseményt? Sajnos sokan azt hiszik, hogy képesek vagyunk egy ilyen eseményt elkerülni, de a valóság az, hogy mindig vannak körülöttünk olyan emberek, akik a sorsuk, vagy egy erős lelki érzékenység által, érzékenyek erre a belőlünk kiáradó rezgésre, magnetikus mezőre, és ezáltal végrehajtják a várt cselekedetet.

*Mindenki az emberiséget akarja megváltoztatni és senki sem önmagát.
Lev Tolsztoj*

Szabad ezután csodálkozni, ha egy ilyen tömegnyomás hatására valaki egy erőszakos cselekedetet hajt végre? Nem, sőt talán hiába is hibáztatjuk a gyilkost az eseményekért! Mert inkább magunknak kellene feltenni a kérdést, hogy nem mi magunk indítottuk-e el az eseményeket azáltal, hogy folyton valami szenzáció után vágyakoztunk?

Mit jelent egy ilyen esetben az, hogy a külső gyengeségeket megtaláljuk önmagunkban is, ill. önmagunk gyenge pontjait felfedezzük kinn a világban is? Ha körülnézünk a világban, akkor azt látjuk magunk körül, hogy emberek tömegei ragadnak bele, teljesen tudattalanul, általuk ismeretlen rendszerekbe. Mindezt teszik úgy, hogy közben nem képesek urai lenni a saját gondolataiknak, érzéseiknek és akaratuknak. És ha emberek tömegeinek vannak azonos belső gyengeségei, akkor nem lehetséges-e, hogy éppen ezekkel jön létre egy olyan vákuum a szociális életben, mely lehetővé teszi a mindenkori hatalom számára, hogy befolyásolja az emberek gondolatait, játsszon az érzéseikkel, és kihasználja akaratukat? A külső hatalmi centrumok létezése viszont éppen arra kellene hogy sarkalljon mindenkit, hogy dolgozzunk a belső impotenciánkon és erősítsük, fejlesszük lelki erőinket.

Ezekből azt láthatjuk, hogy a külső világ eseményei hogyan kapcsolódnak az ember belső világához, és annak transzformációjával, hogyan tudunk változásokat létrehozni a szociális életben. Láthatjuk, hogy a külső szociális világ hogyan tükrözi az ember belső világát, és fordítva. Mert ma a szociális szféra, amit az ember teremtett önmagának, ad választ az embernek ezekre a kérdésekre. Ezzel a szférával nem a teremtő Istenek, hanem az ember önmaga kapcsolta össze magát, és ezért mi vagyunk a betondzsungel, a kínzások, a szenzáció hajszolás, a betegségek és állatkínzás, vagyis minden ami minket körülvesz. Mi vagyunk az a világ, ahol egy csekély kisebbség óriási vagyona és hatalma érdekében emberek milliói dolgoznak nap mint nap. Miközben a két részünk – a külső világ és a belső lényünk - már nem képes többé szót érteni egymással!

Pedig, ha az antropozófiai emberképre gondolunk, akkor könnyen be lehetne látni, és folyamatosan a tudatosságunkban kellene hordozni, hogy ami a külső világokból jön felém, az tőlem származik és az az ÉN-em egy része! Az én lényem külső kifejeződése minden dolog, amiben élek, ami körülvesz engem, és a külvilágban történik. Minden esemény a világban igen bensőséges kapcsolatban áll velem.

Dr. Lex Bos